

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในหลักศีลธรรม และรูปแบบการเผชิญปัญหา กับผลการปฏิบัติงานของนักธุรกิจอิสระในระบบธุรกิจขายตรงแบบหลายชั้น กรณีศึกษากลุ่มนักธุรกิจอิสระในกลุ่มการเรียนรู้องค์กรหนึ่ง ของบริษัทที่ทำธุรกิจขายตรงแบบหลายชั้น โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ คือ นักธุรกิจอิสระในศูนย์การเรียนรู้เขตห้วยขวาง จำนวน 222 คน ได้รับแบบสอบถามกลับมา จำนวน 190 ชุด จากการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับ พบว่ามีแบบสอบถามที่ตอบไม่ครบถ้วนสมบูรณ์จำนวน 11 ชุด คงเหลือแบบสอบถามที่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ผลจำนวน 178 ชุด คิดเป็นร้อยละ 80.18 ของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ความเชื่อในหลักศีลธรรม พฤติกรรมการเผชิญปัญหา และผลการปฏิบัติงาน

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ และความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปร

ส่วนที่ 3 การนำเสนอผลการทำนายผลการปฏิบัติงาน

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ผลเพิ่มเติม

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1

แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	71	39.9
1.2 หญิง	107	60.1
รวม	178	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)
แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
2. อายุ		
1.1 21 – 30 ปี	95	53.4
1.2 มากกว่า 30 – 40 ปี	60	33.7
1.3 มากกว่า 40 ปี	23	12.9
รวม	178	100.0
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	26	14.6
ปริญญาตรี	119	66.9
ปริญญาโท	33	18.5
รวม	178	100.0
4. สถานภาพสมรส		
โสด	130	73.0
สมรส / มีคู่ครอง	42	23.6
แยกกันอยู่ / หย่าร้าง / หม้าย	6	3.4
รวม	178	100
5. อาชีพ		
ทำธุรกิจแอมเวย์เพียงอาชีพเดียว	22	12.4
ทำธุรกิจแอมเวย์ควบคู่ไปกับงานประจำ	129	72.5
ทำธุรกิจแอมเวย์ควบคู่ไปกับธุรกิจส่วนตัว	27	15.2
รวม	178	100.0
6. ระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ		
น้อยกว่า 6 เดือน	36	20.2
6 เดือน – 1 ปี	42	23.6
มากกว่า 1 ปี – 3 ปี	48	27.0
มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป	52	29.2
รวม	178	100.0

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักธุรกิจอิสระของศูนย์การเรียนรู้เขตห้วยขวาง ในบริษัทขายตรงหลายชั้นแห่งหนึ่ง จำนวน 178 คน จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละ จำแนกตามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. เพศ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเพศชายจำนวน 71 คน และเพศหญิงจำนวน 107 คน โดยเพศหญิงมีจำนวนมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 60.1 ส่วนเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 39.9

2. อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาว มีช่วงอายุระหว่าง 21 – 30 ปี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 53.4 รองลงมา มีช่วงอายุอยู่ในวัยทำงาน คือ มีช่วงอายุมากกว่า 30 ปี – 40 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดมีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9

3. ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 66.9 รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีน้อยที่สุด คือ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6

4. สถานภาพสมรส กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นโสด มีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 73 รองลงมาสมรสแล้ว หรือมีคู่ครอง มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 กลุ่มตัวอย่างที่แยกกันอยู่ หย่าร้าง หรือเป็นหม้าย มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4

5. อาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำธุรกิจขายตรงควบคู่ไปกับการประจำ มีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 72.5 รองลงมา ทำธุรกิจขายตรงควบคู่ไปกับธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 กลุ่มตัวอย่างที่ทำธุรกิจขายตรงเพียงอาชีพเดียวมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4

6. ระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจขายตรง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจขายตรงมากกว่า 3 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 29 รองลงมา มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจขายตรงมากกว่า 1 ปี – 3 ปี มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 27 ระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจขายตรงตั้งแต่ 6 เดือน – 1 ปี มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจขายตรงน้อยกว่า 6 เดือน มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 36 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2

1.2 การวิเคราะห์ระดับความเชื่อทางศีลธรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.2

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าแจกแจงของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรม

ความเชื่อทางศีลธรรม	ค่าเฉลี่ย — X	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวนคนที่ได้คะแนน	
			สูง (3.01-5.00)	ต่ำ (1.00-3.00)
ความเชื่อศีลธรรมเชิงสากล	4.00	0.468	172 (ร้อยละ 97.6)	6 (ร้อยละ 3.4)
ความเชื่อศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	3.16	0.591	108 (ร้อยละ 60.7)	70 (ร้อยละ 39.3)

จากตารางที่ 4.2 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลอยู่ในระดับสูง คือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .468 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 97.6 ที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลอยู่ในกลุ่มสูง นอกจากนี้ยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ของกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .591 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 ที่มีความเชื่อศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์อยู่ในระดับสูง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 มีความเชื่อศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์อยู่ในระดับต่ำ

1.3 การวิเคราะห์ระดับของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

ตารางที่ 4.3

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแจกแจงของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	ค่าเฉลี่ย — X	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวนคนที่ได้คะแนน	
			สูง (2.51-4.00)	ต่ำ (1.00-2.50)
แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	3.44	0.280	177 (ร้อยละ 99.4)	1 (ร้อยละ 0.6)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแจกแจงของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	ค่าเฉลี่ย — X	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวนคนที่ได้คะแนน	
			สูง (2.51-4.00)	ต่ำ (1.00-2.50)
แบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการ แก้ปัญหา	3.20	0.303	175 (ร้อยละ 98.3)	3 (ร้อยละ 1.7)
แบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุน การแก้ปัญหา	2.17	0.369	24 (ร้อยละ 13.5)	154 (ร้อยละ 86.5)

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหายุ่งในระดับสูง ในขณะที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหายุ่งในระดับต่ำ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหายุ่งในระดับสูงที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .280 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 99.4 ที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหายุ่งในกลุ่มสูง รองลงมา คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .303 โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่จัดอยู่ในกลุ่มสูงจำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .369 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 86.5 ที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหายุ่งในกลุ่มต่ำ

ตารางที่ 4.4

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนวิธีการเผชิญปัญหาในแต่ละด้าน
ของพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหา	ค่าเฉลี่ย — X	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน S.D.	การแปลผล
พฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	3.44	.280	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การลงมือกระทำการแก้ปัญหา	3.68	.041	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การวางแผน	3.70	.419	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง	2.98	.467	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การชะลอการเผชิญปัญหา	3.24	.464	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาสิ่ง ช่วยเหลือ	3.58	.500	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
พฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	3.20	.303	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อได้รับ กำลังใจ	3.19	.455.	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการ เติบโต	3.57	.436	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การพึ่งศาสนา	2.75	.738	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การยอมรับ	3.48	.486	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การมีอารมณ์ขัน	3.02	.614	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
พฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	2.17	.369	ต่ำ(ใช้น้อยครั้ง)
- การปฏิเสธ	2.18	.833	ต่ำ(ใช้น้อยครั้ง)
- การระบายออกทางอารมณ์	2.99	.508	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม	1.67	.662	ต่ำ(ใช้น้อยครั้ง)
- การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด	3.02	.566	สูง(ใช้บ่อยครั้ง)
- การใช้สุราและสารเสพติด	1.21	.489	ต่ำ(ใช้น้อยครั้ง)

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทางด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา ทั้ง 5 วิธี อยู่ในระดับสูงหรือใช้พฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง โดยวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการเผชิญปัญหามากที่สุด คือ การวางแผนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.70 รองลงมา คือ การลงมือกระทำการแก้ปัญหาเท่ากับ 3.68 การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาสิ่งช่วยเหลือเท่ากับ 3.58 การชะลอการเผชิญปัญหาเท่ากับ 3.24 และวิธีที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98

พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา ทั้ง 5 วิธี อยู่ในระดับสูงหรือใช้พฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง โดยวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการเผชิญปัญหามากที่สุด คือ การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 รองลงมา การยอมรับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อได้รับกำลังใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 การมีอารมณ์ขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 และวิธีการเผชิญปัญหาที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การพึ่งศาสนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75

พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา 2 วิธี อยู่ในระดับสูงหรือใช้พฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง ได้แก่ วิธีการไม่เกี่ยวข้องทางความคิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 และวิธีการการระบายออกทางอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ส่วนวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาอีก 3 วิธี พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ หรือใช้พฤติกรรมนั้นน้อยครั้ง อันได้แก่ การเผชิญปัญหาด้วยการปฏิเสธ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.67 และ วิธีการเผชิญปัญหาที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การใช้สุราและสารเสพติด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.21

1.4 การวิเคราะห์ระดับผลการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 4.5

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าแจกแจงของผลการปฏิบัติงาน

ผลการปฏิบัติงาน	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวนคนที่ได้คะแนน		
			สูง (21% ขึ้นไป)	กลาง (12% - 18%)	ต่ำ (3% - 9%)
ลำดับชั้น ความสำเร็จ	12.46	7.632	54 (ร้อยละ 30.3)	47 (ร้อยละ 26.4)	77 (ร้อยละ 43.3)

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของผลการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของลำดับชั้นความสำเร็จ เท่ากับ 12.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.632 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลำดับชั้นความสำเร็จอยู่ในระดับสูง คือ 21 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นไป มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รองลงมาอยู่ในระดับต่ำ คือ ระดับ 3 เปอร์เซ็นต์ ถึง 9 เปอร์เซ็นต์ มีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 และสุดท้ายอยู่ในระดับกลาง คือ ระดับ 12 เปอร์เซ็นต์ ถึง 18 เปอร์เซ็นต์ มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 47 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05

สมมติฐานการวิจัยที่ 1: นักธุรกิจอิสระที่มีลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ และระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจที่แตกต่างกันจะมีความเชื่อทางศีลธรรมแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1.1: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.1.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุ จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1.2: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.1.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุ จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.6

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความเชื่อทางศีลธรรม
จำแนกตามกลุ่มอายุ

ความเชื่อทางศีลธรรม	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากล	ระหว่างกลุ่ม	.118	2	.059	1.825	.164
	ภายในกลุ่ม	5.679	175	.032		
	รวม	5.798	177			
ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	ระหว่างกลุ่ม	.318	2	.159	.660	.518
	ภายในกลุ่ม	42.154	175	.241		
	รวม	42.472	177			

จากตารางที่ 4.6 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรม จำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากล และความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ มีค่า p-value เท่ากับ .164 และ .518 ตามลำดับ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) จึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 1.1.1 และ 1.1.2 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกัน มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลและความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ ที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2 นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2.1: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.2.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงระยะเวลา จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2.2: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.2.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงระยะเวลา จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.7

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความเชื่อทางศีลธรรม
จำแนกตามระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ

ความเชื่อทางศีลธรรม	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสากล	ระหว่างกลุ่ม	.157	3	.052	1.615	.188
	ภายในกลุ่ม	5.641	174	.032		
	รวม	5.798	177			
ความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	ระหว่างกลุ่ม	2.271	3	.757	3.276	.022*
	ภายในกลุ่ม	40.201	174	.231		
	รวม	42.472	177			

*p<.05

จากตารางที่ 4.7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรม จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจ พบว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลมีค่า p-value เท่ากับ .188 เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 1.2.1 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกัน จะมีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพันธ์ พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ .022 เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p < .05$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ) ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 1.2.2 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองกลุ่ม มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ (Post hoc analysis) เพื่อพิจารณาวาระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจช่วงใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้วิธี LSD (Least significant difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8

แสดงการเปรียบเทียบความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

ระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ	— X	ระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ			
		< 6 เดือน	6 เดือน – 1 ปี	>1 ปี – 3 ปี	>3 ปี ขึ้นไป
< 6 เดือน	1.2778		-.22222*	.00694	-.22222*
6 เดือน – 1 ปี	1.5000			.22917*	.00000
>1 ปี – 3 ปี	1.2708				-.22917*
> 3 ปีขึ้นไป	1.5000				

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.8 เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจตั้งแต่ 6

เดือน ถึง 1 ปี และ มากกว่า 3 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่านักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจน้อยกว่า 6 เดือน เท่ากับ .22222 คะแนน นอกจากนี้ ยังพบว่านักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจมากกว่า 3 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่านักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจมากกว่า 1 ปี ถึง 3 ปี เท่ากับ .22917 คะแนน

นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 1 ปี ว่ามีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่านักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจมากกว่า 1 ปี ถึง 3 ปี เท่ากับ .22917 คะแนน สำหรับคู่อื่น ระดับของความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2: นักธุรกิจอิสระที่มีลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.1: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.2: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.3: นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.3

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุ จะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
จำแนกตามกลุ่มอายุ

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.007	2	.003	.041	.960
	ภายในกลุ่ม	13.926	175	.080		
	รวม	13.932	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.070	2	.035	.376	.687
	ภายในกลุ่ม	16.211	175	.093		
	รวม	16.281	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.493	2	.247	1.824	.164
	ภายในกลุ่ม	23.647	175	.135		
	รวม	24.140	177			

จากตารางที่ 4.9 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาในแต่ละด้าน คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา แบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีค่า p-value เท่ากับ .960 .687 และ

.164 ตามลำดับ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.1 2.1.2 และ 2.1.3 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาทั้ง 3 แบบไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.1: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงระยะเวลาจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.2: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงระยะเวลาจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.3: นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.3

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาที่เข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงระยะเวลาจะมีพฤติกรรมกาเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
จำแนกตามระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	0.293	3	.098	1.247	.294
	ภายในกลุ่ม	13.639	174	.078		
	รวม	13.932	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.127	3	.042	.455	.714
	ภายในกลุ่ม	16.154	174	.093		
	รวม	16.281	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.744	3	.248	1.845	.141
	ภายในกลุ่ม	23.396	174	.134		
	รวม	24.140	177			

จากตารางที่ 4.10 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา จำแนกตามระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจ พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา แบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีค่า p-value เท่ากับ .294 .714 และ .141 ตามลำดับ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ที่ 2.2.1 2.2.2 และ 2.2.3 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมธุรกิจแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา แบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3: นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.1: นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างน้อยสองระดับการศึกษาจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.2: นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างน้อยสองระดับการศึกษาจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.3: นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.3

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างน้อยสองระดับการศึกษาจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
จำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.714	2	.357	4.726	.010*
	ภายในกลุ่ม	13.218	175	.076		
	รวม	13.932	177			

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
จำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.368	2	.184	2.026	.135
	ภายในกลุ่ม	15.912	175	.091		
	รวม	16.281	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.160	2	.080	.584	.559
	ภายในกลุ่ม	23.979	175	.137		
	รวม	24.140	177			

*p<.05

จากตารางที่ 4.11 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีค่า p-value เท่ากับ .135 และ .559 ตามลำดับ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ที่ 2.3.2 และ 2.3.3 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา กลับพบว่ามีค่า p-value เท่ากับ .010 เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p < .05$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ) จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ที่ 2.3.1 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ (Post hoc analysis) เพื่อพิจารณาว่าระดับการศึกษาระดับใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้วิธี LSD (Least significant difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.12

แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ระดับการศึกษา		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.3885		-.02835	-.18427*
ปริญญาตรี	3.4168			-.15592*
สูงกว่าปริญญาตรี	3.5727			

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.12 เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับปริญญาตรี เท่ากับ 1.8427 และ 1.5592 คะแนนตามลำดับ สำหรับคู่อื่น ระดับของพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4: นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.1: นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.4.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพ จะมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.2: นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ ที่ 2.4.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพ จะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.3: นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.4.3

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพ จะมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
จำแนกตามสถานภาพสมรส

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.038	2	.019	.239	.788
	ภายในกลุ่ม	13.894	175	.079		
	รวม	13.932	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.069	2	.035	.374	.689
	ภายในกลุ่ม	16.211	175	.093		
	รวม	16.281	177			
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.424	2	.212	1.563	.212
	ภายในกลุ่ม	23.716	175	.136		
	รวม	24.140	177			

จากตารางที่ 4.13 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาในแต่ละด้าน คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา แบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีค่า p-value เท่ากับ .788 .689 และ .212 ตามลำดับ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ) จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.1 2.4.2 และ 2.4.3 สรุปได้ว่านักธุรกิจอิสระที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 3 แบบไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3: ความเชื่อทางศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.1: ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.1

H_0 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

H_1 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.2: ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.2

H_0 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา

H_1 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.3: ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.3

H_0 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

H_1 : ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

ตารางที่ 4.14

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์
กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	ระดับความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	.000	.497
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	.064	.198
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	.260	1.000

จากตารางที่ 4.14 เมื่อทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ระหว่างความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 3 รูปแบบ พบว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 3.1 3.2 และ 3.3สรุปได้ว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้น

ตารางที่ 4.15

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากล
กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	ระดับความเชื่อทางศีลธรรม เชิงสากล	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	.325	1.000
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	.338	1.000
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	.087	.124

จากตารางที่ 4.15 เมื่อทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ระหว่างความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากล กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 3 รูปแบบ พบว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 3.4 และ 3.5 สรุปได้ว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาและพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา พบว่าความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 3.6 สรุปได้ว่า ความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

สมมติฐานการวิจัยที่ 4: พฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.1: พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.1

H_0 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

H_1 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2: พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.2

H_0 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

H_1 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3: พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.3

H_0 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลการปฏิบัติงาน

H_1 : พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 4.16

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเผชิญปัญหา กับผลการปฏิบัติงาน

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	ผลการปฏิบัติงาน	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	.115	.063
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา	.086	.127
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	-.210	.002*

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.16 เมื่อทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ระหว่างพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 3 ด้าน กับผลการปฏิบัติงาน พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 4.1 และ 4.2 สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลการปฏิบัติงาน

นอกจากนี้ ยังพบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลการปฏิบัติงาน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ $-.210$ เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p < .05$ แสดงว่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานว่างทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 4.3 สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลการปฏิบัติงาน อธิบายได้ว่าหาก พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหามีเพิ่มขึ้น ผลการปฏิบัติงานจะลดลง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5: นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมแตกต่างกันจะมีผลการปฏิบัติงานแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.1: นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่าจะมีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ต่ำกว่า

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.1

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่าจะไม่มีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ต่ำกว่า

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่าจะมีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ต่ำกว่า

ตารางที่ 4.17

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (T-test dependent)
 ของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการปฏิบัติงานเปรียบเทียบระหว่าง
 กลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ในระดับสูงกับระดับต่ำ

ความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	ระดับสูง (n=108)		ระดับต่ำ (n=70)		t	p-value
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ผลการปฏิบัติงาน	11.71	7.407	13.61	7.882	-1.631	.9475

จากตารางที่ 4.17 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการปฏิบัติงานระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ในระดับสูงกับระดับต่ำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ในระดับสูงกว่ากลับมีผลการปฏิบัติงานเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ในระดับที่ต่ำกว่า เมื่อทดสอบด้วยค่าที (t-test) พบว่า ผลการปฏิบัติงาน มีค่า $t = -1.631$ และ ค่า $p\text{-value} = .9475$ (1-tailed) เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์สูงกว่าไม่มีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ต่ำกว่า

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.2: นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลต่ำกว่าจะมีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลสูงกว่า

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.2

H_0 : นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลต่ำกว่าจะไม่มีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลสูงกว่า

H_1 : นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลต่ำกว่าจะมีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลสูงกว่า

ตารางที่ 4.18

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (T-test dependent)
ของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการปฏิบัติงานเปรียบเทียบระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลในระดับสูงกับระดับต่ำ

ความเชื่อทาง ศีลธรรมเชิงสากล	ระดับต่ำ (n=6)		ระดับสูง (n=172)		t	p-value
	X	SD	X	SD		
ผลการปฏิบัติงาน	16.83	10.420	12.31	7.512	1.432	.077

p<.05

จากตารางที่ 4.18 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการปฏิบัติงานระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลในระดับสูงกับระดับต่ำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลในระดับที่ต่ำกว่ามีผลการปฏิบัติงานเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลในระดับที่สูงกว่า เมื่อทดสอบด้วยค่าที (t-test) พบว่าผลการปฏิบัติงานมีค่า t = 1.432 และค่า p-value = .077 (1-tailed) เมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า ค่า p > .05 แสดงว่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2 สรุปได้ว่า นักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลต่ำกว่าไม่มีผลการปฏิบัติงานดีกว่านักธุรกิจอิสระที่มีความเชื่อทางศีลธรรมเชิงสากลสูงกว่า

ส่วนที่ 3 การสร้างสมการทำนายผลการปฏิบัติงาน

การสร้างสมการทำนายผลการปฏิบัติงาน โดยมีตัวแปรต้น คือ ความเชื่อในหลักศีลธรรม และพฤติกรรมการเผชิญปัญหา โดยผู้วิจัยได้นำตัวแปรทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.19

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอนสำหรับทำนายผลการปฏิบัติงาน

ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	F	p-value
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้น อารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	.210	.044	.039	7.483	.005*
ความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	.258	.066	.056	7.416	.002*

*p<.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน พบว่า พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา และ ความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ สามารถใช้ทำนายผลการปฏิบัติงานได้ โดยพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา ทำนายผลการปฏิบัติงานได้ร้อยละ 3.9 และเมื่อทำนายร่วมกับความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ สามารถทำนายผลการปฏิบัติงานได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5.6

ตารางที่ 4.20

แสดงรูปแบบสมการทำนายผลการปฏิบัติงาน

ตัวแปร	B	SE B	Beta	t	Sig. t
ค่าคงที่	26.411	3.992		6.616	.000*
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	-.351	.156	-.170	-2.247	.026*
ความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์	-.200	.098	-.155	-2.043	.043*

*p<.05

จากตารางที่ 4.20 สามารถสร้างสมการทำนายผลการปฏิบัติงานได้ดังนี้

ผลการปฏิบัติงาน = 26.411 – 0.351 (พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา) - 0.200 (ความเชื่อในหลักศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์)